selle surnukehaga seal maas, kus üle Kaarel komistanud? See oli küll üks kogu, aga hingetu — sest see oli ju üks ülgedest titt, mida jõhvika punaga üle määritud. Oleks Kaarel nii julge olnud, kõik neid asju hoolega läbi katsunud. Nii aga oli ta tühja warju eest pakku pistnud. Oi Karla, Karla, küll oled sa hästi sissekukkunud! Waat, see tuleb tühise kiitlemisest! Lubas ikka näidata neile, kes ta peale saaks kippuma — soowisgi, et tulekšid — nüüd olid neli wallatumat tüdrukud teda saatnud pögenema. „Oh, oleks ma seda teadnud, ma oleksin ka kawalam olnud,“ mõtles narritud mehike — „ma oleksin segamatta edasi läinud kunni sinna maani, kus need kuked kulda joowad, kanad kulda munewad!“ — Aga nüüd oli kõik kahetsemine hilja — Liisa oli Kaarelt nii pea juba oma tusli tallanahaks alandanud, et ta waeneke enam ei julgendgi kõssata ei reisimisest ega munst, mis tema südame igatsemine oli. Kõik seda seadis Liisa nüüd oma tahtmist ja soowi mööda. Oh, sa waene Karla! —

Tahab aga ehk keegi teada, mikspärast Liisa 4 kohwi-õde waewaks wõtnud, Kaarelt tema suurest reisust tagasi hirmutada? Olgu wastuseks — neid sundis nende kadedus: Kaarel oli rikkas, oli ka tubli, pidi ta ka weel kuulsaks saama? Ei, see oleks ju liig olnud! Ning kui wäga

nende halp tegu neile õnneks läinud, oleme saanud näha. Nüüd ta wõis kodu hapneda, ja see'p see oli, mis naad olid tahtnud. — Ja nüüd tehkem juttule kriips alla.

Pitkhans ja Wanapagan.

I.

Ennemuist, kui püssirohi
Wast weel undis olige,
Pitkhans enesele kohe
Ostnud tule-toruk'se.
Läks siis metsa katsele,
Laskis pihta kasele —
Laskis paugu, laskis kahte,
Kolmat paugu, siis weel ühte —
Nägi, waatas — kes seal tuleb?
Wana-Juak, see ninatark,
Kuulnud paugu — õige ärk
Asus peakelm ligemale,
Püssipauk'ja lähemale;
Wahib, silmib — teine laeb,
Tõmbab winna, tuli käib
Haljast rauast lausa wälja;
Kõik see teinud kelmil' nalja.
Õige undishimulikult

Eesti-maa rahwa Kalender 1889, lk. 32